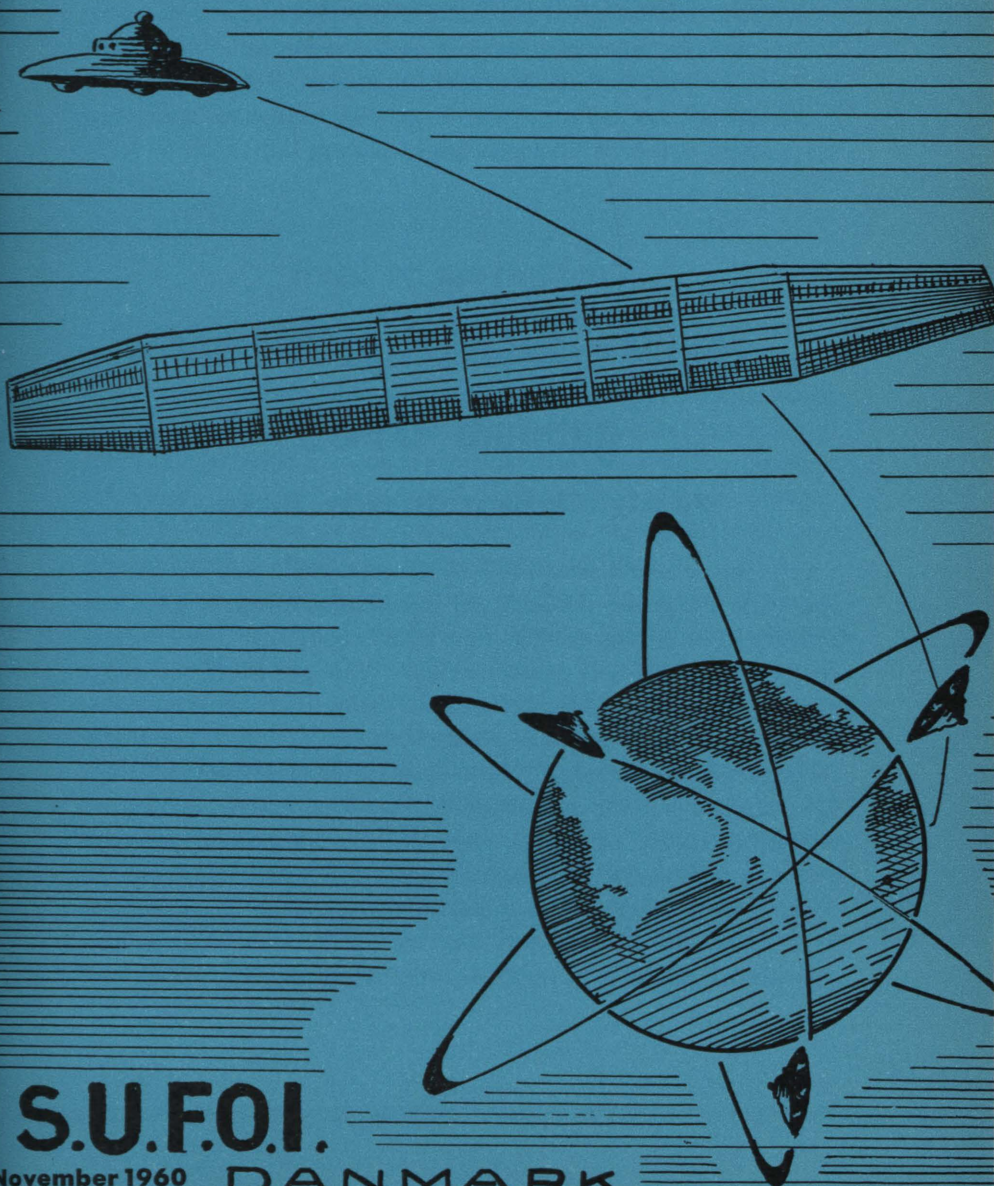
TEKNISK STUDIE HÆFTE

Frank Pedersen

S.U.F.O.I.

November 1960 DANMARK

TEKNISK STUDIEHÆFTE

Det er tanken med dette hæfte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I hæftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatternes ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)
L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

Teknisk-fysiske problemer gennem UFOs

Af psykofysiker dr. E. W. Dicke

Selv om de som flyvende tallerkener eller UFO's af ikke-jordisk oprindelse betegnede rumskibe for menneskeheden er et gådefuldt anliggende, så er dog hverken deres tilsynekomst eller deres teknisk-fysiske grundlag noget ganske særligt. Deres gådefulde hemmelighed for Jorden består i menneskehedens mangelfulde kendskab. Gennemsnitsmennesket har svært ved at overbevise sig om, at der findes en guddommelig skabning, hvis tænkemåde er langt forud for dets egen. Lige så lidt kan han forstå, hvorledes en højere udviklet naturkraftbeherskelse lader ting blive til virkelighed, ting, som selv den mest fantasibegavede „utopist" næppe har regnet med.

Betragter vi nu rækken af gådefulde tilsynekomster, så er problem nr. 1 deres flyvetekniske formåen, idet de ikke blot flyver med overlydshastigheder, men også er i stand til at bøje af i en ret vinkel, at bremse op på den kortest tænkelige afstand, at stå stille i luften eller omgående flyve tilbage i modsat retning. De derved opnåede tryk- og bremsekræfter er så enorme, at ethvert levende væsen ville blive knust, såfremt det drejede sig om et jordisk fly. Lige så lidt ville et jordisk metal kunne holde til denne energibelastning. Man har på grundlag af disse manøvrer opstillet de sælsomste teorier om, hvorledes en UFO-besætning muligt så ud. Et jordmenneske ville i det mindste blive forbavset, hvis han så en rumpilot, der lignede ham til forveksling, roligt sidde i sin lænestol foran sit instrumentbræt, mens UFO'et foretog de lige nævnte manøvrer. Dette er imidlertid kun muligt for den, som behersker gravitationsenergien.

Hvad er gravitation?

Allerede Kepler gik i sin beskrivelse af de matematiske love for planetbanerne ud fra massetiltrækning. Denne massetiltrækning er senere verificeret af Galilei gennem faldteorien og af Newton. Disse love viste sig at være rigtige, idet man endog gennem beregning af gravitation i forbindelse med planetbanerne forud kunne bebregne placeringen og omløbsbanerne af endnu ikke opdagede planeter. Sluttelig kunne man på et forud beregnet punkt på himmelbuen i teleskop se disse planeter — bl. a. *Neptun* og *Pluto.*

Hvad er så masse? Vi kunne i dag definere det derhen og sige, at en masse er summen af de dannede atomer. Nøjagtigere ville det være at indskrænke definitionen derhen, at ikke atomerne, men de skabte elementardele (protoner, neutroner, elektroner) er det masseskabende element. Da massebegrebet imidlertid indeholder rumlig udvidelse, og man tænker på, at atomkernernes diameter forholder sig som 1 : 100,000 over atomdiameteren, bliver spørgsmålet om massetiltrækning for så vidt sværere, fordi den absolutte massebestemmelse ikke kan lykkes gennem elementardelen, hvilket Einsteins relativitetslove beviser. Selv om også de hidtidige love vedr. de forskellige former for gravitation også fortsat har gyldighed, så er de dog ikke andet end beskrivelser af visse virkninger — noget lig-

nende som alle love for elektricitetslæren, da der her lige så lidt som for gravitation er opstillet en eksakt definition.

Allerede den afdøde professor Albert Einstein opstillede en formel, hvorefter elektricitet, magnetisme og gravitation skulle være „søsterkræfter". Den afgørende formel for al fysisk tankearbejde i vor nutidige videnskab er den einsteinske definitation af energien i almindelighed: $E = mc^2$. Heraf følger, at massen = energi divideret med kvadratet på lysets hastighed. Kun herudfra kan spørgsmålet om gravitationen løses. En af de tungestvejende fejlslutninger for nutidige verdensrumsingeniører og raketspecialister er den tanke at ville erstatte gravitationen med centrifugalkraften eller at tro, at en organisme kan eksistere gennem længere tid uden gravitationsenergien. Denne fejlslutning kan ikke føres tilbage til den fejlagtige antagelse, at gravitationsophævelse indtræder ved et frit fald. Magnetismen i et lille jernstykke er jo ikke ophævet i det øjeblik, det bevæger sig hen mod en magnet.

UFO'erne har løst dette problem, idet der i hver maskine indbygges en automatisk arbejdende gravitationsregulator, som gør såvel maskine som besætning uafhængig af Jordens gravitationsenergi. Derigennem er også alle andre farlige energivirkninger f. eks. tryk- og bremsekræfter neutraliserede, da disse jo kun er resultaterne af flyets bevægelsesenergi i forhold til gravitationsenergien.

For at beherske gravitationsenergien er det nødvendigt at have mere kendskab til de betingede love for masseopbygninger og den atomfysiske energetik, end den nutidige videnskab har. Som bekendt er atomerne, så langt som forskningen i øjeblikket er trængt ind i den atomare struktur, opbygget af tre massedele:

1. protonet med ladning + (masse = 1.6723×10^{-27} kg)
2. neutronet med ladning 0 (masse = 1.6746×10^{-27} kg)
3. elektronet med ladning ÷ (masse = 9.107×10^{-31} kg)

Man har i længere tid vidst, at der — foruden disse tre massedele — fandtes endnu en række, som imidlertid under jordiske betingelser kun er meget kortlivede og ikke bidrager til en stabil atomopbygning af massen indenfor vore betingelser. Således har man opdaget elektroner med positiv ladning, kaldet positrone, og partikler, som har en større masse end elektroner, men mindre end protoner, og som kaldes mesoner. Disse små partikler viser sig på det jordiske område næsten udelukkende ved den kosmiske udstråling og dennes udspaltning i sekundære stråler. Teoretisk var man kommet til den overbevisning, at alle partikler indenfor en bestemt masseværdi kunne have disse 3 ladninger. Denne antagelses rigtighed er i den allerseneste tid blevet bekræftet gennem opdagelsen af antiprotonet, ved at massen har et proton, men opviser en negativ ladning. Det er nu uden videre tænkeligt at opbygge massetabeller med de omvendte fortegn, hvorved antiprotonet og neutronet danner kernen, mens positroner overtager elektronernes rolle i hylstret eller kappen. Frie protoner med modsat ladningstendens trækker sig i den grad sammen, at de smelter hen til immateriel energi, som ville have en uhyre gennemtrækningskraft, og som i ydelse ville overgå selv de hårdeste og korteste gammestråler. Fastholdt i en atomar binding ville en masse atomer med modsat ladningstendens ganske vist tiltrække hinanden med uhyre kraft, men dog ikke ødelægges.

Her må hemmeligheden ved UFO'ernes byggemateriale søges. Dette byggemateriale modstår, således som beretninger om fund siger, de stærkeste svejsebrændere. Metaller, som ganske vist består af atomer med samme kerneladningstal, men med forskellig ladningstendenser, kan have egenskaber, som er ukendt her på Jorden. Alt efter mængdeforholdene af begge slags atomer kan deres soliditet eller styrke sammenlignes med vægtens lethed, således at relativ tynde plader af sådant metal kan overgå diamanten i hårdhed og forekomme som det sværeste wolframstål. Det samme foretaget med ikke-metallisk masse, giver stoffer, som i teknisk ydedygtighed vil overgå alt, hvad der findes på Jorden. Hemmeligheden ved efter ønske at skifte mellem en masses atomer, gør det muligt for „herrerne fra andre stjerner" ikke blot at fremskaffe bygningsmateriale til deres rumfartøjer, men også at beherske gravitationen. Gravitationsregulatoren for bestemte atomare ladningsforhold i metalpladerne omfatter et rørsystem med et flydende stof, hvorigennem høj-

frekvente „strømme“ passerer, der alt efter deres retning opbygger energifelter, som på den ene side afskærmer gravitationen og på den anden side holder en konstant gravitationsværdi i fly-apparatet.

(Det er muligt et sådant rørsystem, som Reinhold O Schmidt omtaler i sin bog. Overs. anm.)

UFO'ernes drivkraft er — kort sagt — baseret på en stadig feltændring. Gennem fly-apparaternes særlige stofbygning kan disse magnetisk poles således, at de kan bruge Jordens magnetfelt som drivkraft, ligsom de kan udnytte gravitationsenergien fra Jorden. De behersker højfrekvensteknikken i en målestok, som vi her på Jorden ikke fatter, og de kan nyttiggøre den kosmiske ultrastråling. Begge dele giver dem mulighed for gennem den stadige feltændring at producere gennem fremdrivningsmidlet.

Gennem de samme kilder driver de deres efterretningsapparat, som er langt mere fuldkommen end vort, og de anvender et langt højere udviklet radarsikringssystem.

Ved flyvning gennem atmosfæren kan en elektrisk overbelastning føre til en uønsket overophedning af fly-apparatet og til ødelæggelse af magnetfeltregulatoren. For at eliminere denne overbelastning betjener de sig formentlig af hule kobberkugler, som kan samle sådanne overbelastninger. Kuglerne stødes så senere ud fra maskinerne. — Ved rumfartøjernes høje hastigheder begynder kobberkuglerne, så snart de er udenfor maskinernes gravitationsrækkevidde, at reagere på den jordiske gravitation og bliver nu gennem luftmodstanden i atmosfæren så ophedet, at kobberkappen forbrænder grønt lysende. Den elektriske kraft raser nu gennem atmosfæren som grønne ildkugler — akkurat som et kunstigt kuglelyn — for på et eller andet sted i atmosfæren, som tillader en vis elektrisk kontakt med jordoverfladen, at gå til grunde med en eksplosionsagtig lyd.

Afskærmningen af den jordiske gravitation muliggør også den lydløse flyvning, fordi maskinen om sig selv danner et vægtløs polster af luftmolekyler, således at der hverken kan opstå de macgske luftbølger eller fænomenet: varmemuren ved flere gange overlydshastigheder. Gennem anvendelse af højfrekvente strømme og svingningsfelter kan man også forklare lysfænomenerne. Det omkring

maskinerne dannede luftpolster bliver stærkt ioniseret (på lignende måde som gassen i de Geilerske rør). De forskellige farveværdier stammer fra de forskellige el-impulstilstande i de i luften dannede elementer som ilt og kvælstof og stigning i frekvensen ved højere hastigheder. Med denne beherskelse af gravitationen er også neddykning og fremdrift i de jordiske have ligeud forklarlig.

Hvad den synlige formændring i maskinernes udseende angår, hvilket indtil nu kun er konstateret rent visuelt, så kan disse delvis forklares som optiske fænomener. En flyvende skive vil på større afstand kunne antage de mest forskelligartede former alt efter den vinkel, hvori maskinerne flyver i forhold til iagttageren. Der er således observeret mange mellemformer fra en lysende stribe til en lysende skive. Yderligere er luftpolsteret omkring maskinerne varmere end den øvrige omgivende luft, hvorved der under visse omstændigheder kan opstå betydelige temperaturforskelle. Også udfra denne kendsgerning vil en række observationsberetninger være forklarlige.

Selv om jeg ville være den sidste til at afvise eksistensen af „åndelige væsener“, så forlanger den logiske tænkning dog, at UFOernes besætning ikke færdes i disse områder. „Åndelige væsener“ behøver ingen teknik, og alle hidtige beretninger bekræfter mere eller mindre, at det drejer sig om materielle og tekniske kendsgerninger. En radarskærm ville næppe gengive klart tegnede former, såfremt det drejede sig om ikke-materielle genstande. Besætningerne er, således som Adamski også fastslår, menneskelige væsener af kød og blod, og en pludselig forsvinden for øjnene af de endnu noget „naive“ jordslægtninge betyder lige så lidt, at rummenneskene var af flydende eller væskeformet eksistens. Intet menneske her på Jorden tror for alvor på, at en tryllekunstner virkelig kan lade en levende kanin virkelig forsvinde. Hvad der hos en tryllekunstner er trick, er på et højere plan beherskelse og forstærkning af bestemte biologiske energier, der ikke gennem synsindtryk når hjernen og dermed til bevistheden. At sådanne biologiske energier hos højt udviklede individer her på Jorden fra tid til anden blandt andet også har påvirket teknisk apparatur, viser erfaringerne hos forskere i Tibet og

Indien, som har kunnet se personer, mens filmen ikke desto mindre *ikke* havde disse personer med, skønt omgivelserne var tydeligt aftegnede på filmen. Kun på det sted, hvor personen skulle være, fandtes en mandelformet plet. For kendere af Yoga-læren er dette ikke nogen hemmelighed.

Sammenfattende må man vel sige, at UFO'erne og deres besætning kun repræsenterer en udviklingsform af universalmenneskeheden, en udviklingsform der dog ligger langt over det udviklingstrin, som menneskeheden på planeten Jorden repræsenterer.

Førerne af UFO'erne er ikke dunkle og uforståelige væsener, men vore direkte slægtninge, fra hvem vi for mange, mange årtusinder siden er blevet skilt gennem en kosmisk katastrofe.

Den visdom og erfaring, som vore planetslægtninge har, er vel grunden til den mission, som er overdraget disse planetarer, en mission hvis hovedformål er at bevare menneskeheden for følgerne af deres uvidenhed.

Weltraumbote nr. 25 - 25 1957.
(Slej).

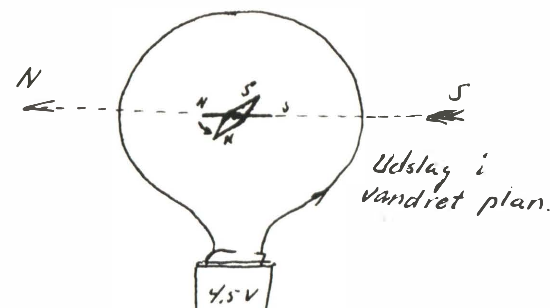
Elekromagnetisme

Ingeniør Cort Trap

c) Sammenspillet mellem elektricitet og magnetisme.

Elektriske strømme af elektroner i elektrisk ledende materialer skal ikke behandles nærmere her, men der skal redegøres for deres magnetiske virkninger.

Sendes en elektrisk strøm igennem en elektrisk ledning fra plus

til minus på et batteri, vil en magnetnål, der i sin hvilestilling står i lednings-sløjfens plan, påvirkes af strømmen og slå ud som vist på fig. 2.

Reglerne for denne påvirkning, der hverken er en tiltrækning eller en frastødning; men som går vinkelret på strømmens plan, blev først fundet og beskrevet af den danske naturforsker H. C. Ørsted, og reglen er nedfældet i den såkaldte „Højrehåndsregel":

Hold *højre* hånd med fingerspidserne i strømmens retning og med håndfladen mod magneten, så vil nordpolen slå ud til tommelfingersiden (eller hvis magneten er fastholdt — ledningen ud til lillefingersiden).

Man kan herefter betragte enhver elektrisk strømkreds som en flad magnet, og det er da også dette, der er omtalt i slutningen af første kapitel. Elektron-strømmene omkring kernerne i de enkelte molekyler vil i visse stoffer gøre disse molekyler til små magneter, der under særlige forhold kan ordnes og påvirkes, så der fremkommer en magnet.

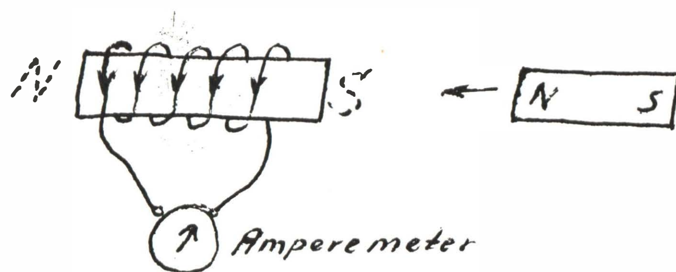
Lægger man flere strømkredse sammen fås en såkaldt „spole", og sender man en elektrisk strøm gennem en sådan spoles vindinger,

vil alle vindingerne arbejde sammen, og der fremkommer en „elektromagnet". En sådan spole vil naturligvis kun være „magnetisk", så længe der løber strøm i spolens vindinger. Efter højrehåndsreglen får spolen sydpol til venstre og nordpol til højre med den viste strømretning. Nordpol og sydpol kan ombyttes ved at ændre den elektriske strøms retning.

En elektromagnets felt kan forstærkes og koncentreres ved at anbringe et stykke „blødt" magnetjern inden i viklingerne.

Jernet vil så blive magnetisk, ligesom det blev det, når man nærmede en permanent magnet til det. Er det et meget magnetisk „blødt" stål, der anvendes, vil magnetismen forsvinde igen, når strømmen afbrydes. — Er det magnetisk „hårdt" stål, vil en del af magnetismen forblive, når strømmen afbrydes. Den tilbageblevne del kaldes „remanent magnetisme". Man kan på denne måde fabrikere stærke, varige („permanente") magneter.

Der er i det foregående gjort rede for, hvordan man kan fremstille en magnet ved at sende en elektrisk strøm gennem en spoles viklinger, og vi skal nu gøre rede for, at man ved hjælp af magneter kan fremkalde elektrisk strøm i elektriske ledninger. — Hele nutidens stærke elektrificering beror på denne teknik.

Nærmes en magnet N—S på fig. 4 til en elektrisk spole, (evt. med jernkærne), vil der i denne spoles vindinger opstå en strøm,

der vil være sådan rettet, at den vil forsøge at modvirke, at de af N—S fremkaldte poler i spolen opstår.

Strømmen kan konstateres på det viste amperemeter (strømmåler). Når N—S er kommet helt hen til spolen, og det fremkaldte felt derfor har nået sin fulde styrke, vil strømmen i spolen (den „inducerede" strøm) dø ud, og den tilførte energi vil omsættes i spolen som varme.

Når magneten N—S igen fjernes, vil der igen induceres en strøm i spolen, der denne gang vil forsøge at fremkalde et felt i spolen, der vil forsøge at fastholde N—S.

Dette princip anvendes i forskellige udformninger i alle de nu kendte generatorer (frembringere af „vekselstrøm") og dynamoer (frembringere af „jævnstrøm"). En cykeldynamo er i virkeligheden en lille vekselstrømsgenerator.

Den forsyning med elektricitet, som har gjort det moderne samfund muligt, sker i dag ved, at man med forskellige kraftmaskiner (vandturbiner, dampmaskiner eller dieselmotorer) trækker generatorer (magneter forbi spoler eller spoler forbi magneter). Den således frembragte elektriske energi sendes ud til forbrugerne over det elektriske ledningsnet.

Strømmen i ledningerne løber med en hastighed af 300.000 km/sek. (lysets hastighed) og forbruges således praktisk taget i samme øjeblik, den er produceret på el-værket.

Erstattes magneten N—S på fig. 4 med en anden elektromagnet, kan man ved at slutte og afbryde (evt. vende) strømmen gennem denne nye elektromagnets spole evt. tilslutte den til en vekselstrømsgenerator, frembringe en vekselstrøm i den oprindelige magnetspole. Denne nye strøm kan have en anden „spænding", og vi har på denne måde fået en „transformator". I praksis anvendes disse til at ændre spændingen (f. eks. 3000 V til 30.000 V eller 30.000 V til 220/380 V) i vore forsyningsnet.

Kapløb om astronomiske konstruktioner

De af materialistiske grundsætninger stopfyldte videnskabelige astronautikere hævder som helhed, at der ikke findes organisk liv på planeterne i vort solssystem.

Ikke desto mindre forsøger de med alle midler at „komme ud i" verdensrummet, d.v.s., at man med feberagtig hast arbejder på at konstruere „menneskekapsler", der i overskuelig fremtid kan bringe mennesker først til Månen og senere til Venus og Mars og tilbage til Jorden.

Firmaet Mc Donnel Aircraft Corporation i St. Louis har fra National Aeronautics & Space Adiministration fået officiel anmodning om at bygge et sådant verdensrumsprojektil.

Også i Rusland bygger man passagerraketter efter planer af professor, dr. Dobronravow. Disse skal være i stand til at bringe 3 personer op til Månen respektive Venus og Mars og tilbage til Jorden i garanteret sikkerhed.

UFO-Nachrichten nr. 43 - 60.

Blev »Atlas« fejet bort fra himlen?

Den internationale ballistiske raket „Atlas", der nåede en hastighed af 16.000 miles/t, blev også kaldt „Det sidste Våben". Den eksploderede den 11.6.1957 kort efter afskydningen. Raketten var forsynet med et nukleart våbenhoved og gjorde nu sin første tur over 2200 miles fra afskydningsrampen Cap Canaveral i Florida.

En filmsoperatør kunne oplyse, at „Atlas" nåede en højde mellem 5000 og 6000 fod, da den eksploderede som en frygtelig ildkugle.

En anden iagttager på forsøgsterrainet råbte til en pressefotograf, som stod overfor ham: „Min Gud, den er fejet bort fra himlen".

En journalist fra et blad i Jacksonville gav sine indtryk videre, idet han fortalte, at han så eksplosionen som en orangerød hvirvlende paddehat. Umiddelbart før eksplosionen så han noget, som for ham lignede et lys eller et lysende objekt, som styrtede sig mod raketten.

Rounborg Tryk-Skive